

hogyan álmognak. A Tanácsról is csak annyit tud, hogy engedelmessé válni kell nekik. Ám a titokzatos nővel való találkozással mindez megváltozik, és fellebben a fátyol az igazságról.

Ami érdekessége még A tiltott álmok városának, s aminek köszönhetően ki is emelkedik a regény a műfajból, az, hogy nem dialógusok és monológok formájában hinti el az utalásokat az író, hanem azokat Elia tettei és motiváció közt kell kutatnunk, és ha kellőképp figyelünk, akkor meg is találjuk. Ebből már sejthető, hogy a történet alapvetően karakterfókuszú.

Emmi Itärinta stílusa szabályosan megbabonáz: a fejezetek finoman folynak egymásba, gördülékennyé téve az olvasást; a nyelvezet nagyon szép, helyenként már-már költői, erőteljes hangulatot teremtve, és éppen ezért figyelmet, összpontosítást igényel. Mindezt fokozza az író képzelete, amely által a megszokottól eltérő, egyedi, ugyanakkor még a műfaj kereteibe még beleférő fantasy világba visz el minket, amely egyszerre éteri és rendkívül erőteljes.